

עת"א 23018/01/23 - גוהר טארק עוסמאן נגד שרות בתי הסוהר- מחלקת האסיר, רשות האכיפה והגבייה - המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 23018-01-23 עוסמאן(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

לפני כבוד השופט מיכאל קרשן	העותר:	נגד
גוהר טארק עוסמאן (אסיר)	המשיבים:	
1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר		
2. רשות האכיפה והגבייה - המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות		
3.		
4.		
5.		
6.		

בשם העותר: עו"ד יפית לבון

בשם המשיב 1: עו"ד עדי ממון

בשם המשיב 2: עו"ד שירי רייזלמן, פרקליטות מחוז מרכז - אזרחי

פסק דין

לפני עתירת אסיר להורות למשיב 2, המרכז לגביית קנסות, להסיר את העיקול שהוטל על הכספים שהפקידה משפחת העותר בחשבון הקנטינה שלו, לאחר שהעותר לא שילם את הפיצוי לנפגע העבירה אשר הוטל עליו בגזר דין בהליך פלילי (להלן: **העיקול**).

בניסיון להתמודד עם העיקול פנה העותר תחילה לבית המשפט אשר גזר את דינו, וביקשו לבטל את העיקול, לבטל את הפרשי הריבית וההצמדה שנצברו על חשבון החוב ולפרוס אותו לתשלומים, אך זה השיבו כי תפקידו הסתיים עם מתן גזר הדין. אחר כך פנה העותר למשיב 2, וביום 29.6.2022 נשלחה לעותר החלטת המשיב 2 לפריסה זמנית קצובה בזמן של תשלומים אשר בסיומם יגיש העותר בקשה לפריסת מלוא החוב (להלן: **ההסדר**). העותר הגיש למשיב 2 בקשה לעיון חוזר בשל שינוי נסיבות (נישואיו ולידת בתו), אך האחרון הותיר את החלטתו בעינה.

הוריתי לעותר להבהיר את מקור הסמכות של בית משפט זה לדון בעתירה זו כעתירת אסיר.

בתגובתו טען העותר כי לבית המשפט סמכות מקומית לדון בעתירה משום שבית הסוהר בו הוא מוחזק נמצא באזור השיפוט של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד. העותר הפנה לתקנות בתי משפט לעניינים מינהליים (סדרי דין), התשס"א-2000, וטען כי לבית המשפט סמכות עניינית לדון בעתירה, בהפנותו לסעיף 62 לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], התשל"ב-1971 וכן לחוק בתי משפט לעניינים מינהליים, התש"ס-2000 (להלן: **לחוק בתי משפט לעניינים מינהליים**).

המשיב 1 טען כי לבית המשפט אין סמכות עניינית לדון בעתירה, משום שאין מדובר בעניין הנוגע למאסרו או למעצרו של אסיר. על העותר להפנות טענותיו למרכז לגבייה, והוא אכן פנה אליו ונתקבלה בעניינו החלטה.

המשיב 2 טען, בין היתר, כי סמכותו העניינית של בית המשפט לעניינים מינהליים לפי סעיף 5 לחוק בתי משפט לעניינים מינהליים משתרעת רק על עתירה נגד החלטה של רשות או גוף המנוי בתוספת הראשונה לחוק, אך המשיב 2 אינו נמנה עליהם. בנוסף נטען כי לפי הוראות סעיף 2(א) לתקנות בתי משפט לעניינים מינהליים (סדרי דין), תשס"א-2000, אין לבית המשפט סמכות מקומית לדון בעתירה.

הצדק עם המשיבים.

בסעיף 62 פקודת בתי הסוהר [נוסח משולב], תשל"ב-1971 (להלן: **פקודת בתי הסוהר**), נקבע כי אסיר רשאי להגיש "עתירה נגד רשויות המדינה ואנשים הממלאים תפקידים על-פי דין בכל ענין הנוגע למאסרו או למעצרו".

לא אחת קבעה הפסיקה כי עתירת אסיר אינה המסגרת הדיונית המתאימה לבירורן של טענות נגד צווי עיקול ונגד פעולות המרכז לגביית קנסות [ראו רע"ב 542/22 **רוז'קוב נ' שירות בתי הסוהר** (6.2.2022); רע"ב 898/20 **שיר נ' שירות בתי הסוהר** (22.3.2020); רע"ב 6445/13 **שמואל צדוק נ' המרכז לגביית קנסות** (13.3.2014); רעב 335/19 **ברנס נ' שירות בתי הסוהר** (19.3.2019)].

הנה כי כן, הסמכות לדון בעתירה אינה נתונה לבית המשפט בהליך זה - עתירת אסיר בהתאם לסעיף 62 לפקודת בתי הסוהר שנועדה לטפל אך ורק בעתירות הנוגעות למאסר או למעצר. בניגוד לסברת ב"כ העותר, העתירה כפי שהוגשה אינה עתירה מינהלית, כמשמעות מונח זה בחוק בתי משפט לעניינים מינהליים, וממילא ההפניה להוראות חוק זה ולתקנות שהותקנו מכוחו לא הייתה ממין העניין.

למעלה מן הצורך, ורק על מנת שלא תיפול שגגה נוספת מצד העותר, אציין כי על פני הדברים אף בית המשפט לעניינים מינהליים משולל סמכות עניינית לדון בעתירות נגד החלטות המרכז לגביית קנסות, גוף שאינו מנוי בתוספת הראשונה לחוק זה.

דין העתירה להידחות על הסף, וכך אני עושה.

לפנים משורת הדין החלטתי לא לעשות צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ג שבט תשפ"ג, 14 פברואר 2023, בהעדר הצדדים.

